

тѣлото бѣше затрупана съ прѣстъ и каманѣе, повтори и потрети гласа: «Охъ! заминуватъ ме, оставамъ подъ тая студена прѣстъ, тукъ ли да умра Боже! Гдѣ ще знай баща и майка? — Видѣхъ живъ човѣкъ закопанъ, който билъ случайно падналъ и взетъ за ранецъ, заровихъ го за мъртавъ. Цѣла нощъ се бихме, а на сутрѣнъта на 8 часа по европейски, се рани на крака Генералъ Драгомировъ. Въ сѣббота на 13 Авг. часа по 7 европ., като седѣхме та си почивахме подъ единъ глокъ край първата табия, гдѣто падахъ куршуми като дъждовни капки, та ударихъ Генералъ Велермана Фил. Дорожински, отнесоха го въ болницата, която бѣше по-долу на мѣстото називаемо «Ришейско», рани се и капитанъ Свѣсинъ — отъ щаба на 4-та стрѣлкова бригада. Непрѣстанно битка, непрѣстанно се носихъ ранени отъ позицията. На 5-ий Септемврий прѣзъ нощъта стана наступление отъ турцитѣ, които щѣха да прѣминатъ нея нощъ прѣзъ вървицето «Курвина планина», по-на долу чарковетѣ по край Етърската рѣка и оттамъ по ниското право въ Габрово. Благодарение азъ бѣхъ зелъ съ себѣ пластуницѣ (летучий полкъ) и се отблѣстнаха въ този юрющъ, дѣто тукъ турцитѣ изгубихъ около 3900 души. Подъ сѣтнѣ се спустнахме на мѣстото «Марковий ханъ», а слѣдъ нѣколко врѣме на 13-ий Септ. на Червеный брѣгъ, дѣто почнахме да се приготвяваме за зимовище; дѣждѣтъ захвана съ студенъ вѣтръ и снѣгъ. На 24-ий Септем. нападнахъ черкезитѣ на «Зелено Дърво», запалихъ нѣколко къщи, убиха се нѣколко отъ опълченцитѣ и избѣгаха пакъ назадъ черкезитѣ за въ Шипка. Въ растоиние на това врѣме всички бѣжанци българи бѣха напълнили Стара Планина, бѣднитѣ мряха отъ гладъ студъ и жадъ, защото едно пиение вода бѣше единъ франкъ, та неможеха хората да втасатъ да задоволятъ жедний свѣтъ. За прихрана ходяхме по колибитѣ, защото всичко бѣше скъпо. Тукъ дѣйствуваше 8-ий корпусъ подъ командата на Генералъ Радецки. По едно врѣме Генералъ Цвѣцински мя пита: «Какво казва народѣтъ, радватъ ли се или ся тъжатъ за станодото? — Ако и да знаяхъ, какво изъ тѣхъ има много хора, които мжмряхъ и гълчахъ